

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om udstedelse af værdisikrede statsspareobligationer.

Spørgsmålet om værdifast pengeanbringelse og i forbindelse dermed spørgsmålet om værdifast opsparing har jo i årenes løb været genstand for overvejelser og diskussion. I oktober 1954 nedsatte finansministeren efter anmodning af det radikale venstre et udvalg af sagkyndige til at undersøge mulighederne for udstedelse af værdifaste obligationer eller for at etablere andre former for værdifast anbringelse af opsparede pengebeløb. Udvalget afgav en betænkning i december 1955.

Udvalget når i sine ret udviklede ræsonnementer til den konklusion, at værdifaste spareordninger, der alene bygger på private debitorer, ikke kan ventes at give nogen væsentlig stimulans til opsparingen og heller ikke vil kunne imødekomme det retfærdighedskrav, der er fremført fra sparerne side. Udvalget siger derfor, at skal en værdifast spareordning blive af betydning som stimulans for opsparingen, må staten deltage som debitor eller garant, og at en sådan spareordning formentlig kun kan praktiseres i begrænset omfang. Det anføres endvidere, at værdifaste, frit omsættelige fordringer eventuelt kan fremkalde uro på kapitalmarkedet.

Udvalget stiller ikke positive forslag om nogen bestemt værdifast spareordning. At hele problemet ikke efter udvalgets arbejde kan siges at være afklaret, synes understreget derved, at forsikringsselskabernes repræsentant i udvalget udtalte, at man må gå ud fra, at livsforsikringsselskaberne ikke vil kunne tænke sig at gå ind i et forsikringssystem, der bygger på tilskud fra staten, idet disse må mene, at i en periode med stadig stigende priser vil en statsgaranti af forsikrings værdifasthed forflygtige det egentlige forsikringsmoment. Ikke desto mindre gik livsforsikringsselskaberne ved den i efteråret 1956 gennemførte lov om pristalsreguleret alderdomsforsikring og alderdomsopsparing netop ind i et forsikringssystem, der er forbundet med en vis statsgaranti for værdifasthed. Under disse omstændigheder har det radikale venstre ment, at det vil være rigtigt, at der gøres et

forsøg med værdifast opsparing også under anden form, og ud fra denne opfattelse fremsættes da dette lovforslag.

Lovforslaget går ud på, at der foreløbig inden for et tidsrum af to år udstedes værdisikrede statsspareobligationer. De skal kun kunne udstedes til privatpersoner, og de skal ikke kunne gøres til genstand for fri omsætning. Ingen enkeltperson skal kunne eje statsobligationer til større beløb end 2 000 kr. De udstedes til parikurs, deres løbetid er 25 år, og de forrentes med 4½ pct. Ved forfaldstid indløses obligationerne med deres pålydende op- eller nedreguleret efter den stigning, respektive nedgang, der har fundet sted i priseniveauet i løbetiden.

Obligationerne er uopsigelige fra statens side, men kan til enhver tid før forfaldstiden kræves indløst af ejeren. Da disse obligationer jo tager sigte på en langtidsopsparing, bestemmes det, at der ikke sker pristalsregulering, hvis lånene kræves tilbagebetalt inden for de første 10 år. Finansministeren skal til enhver tid efter samråd med folketingets finansudvalg kunne forhøje eller nedsætte den nævnte rentesats, for så vidt angår den fremtidige udstedelse. Denne bemyndigelse giver altså adgang til at regulere renten for den fremtidige obligationsudstedelse under hensyn til, hvilket omfang staten til enhver tid ønsker at give denne form for obligationsudstedelse. Medens renteudbyttet af obligationerne indgår i ejerens skattepligtige indkomst, skal den del af udbetalingen, der udgøres af tillæg som følge af pristalsreguleringen, ikke beskattes som indkomst.

Må jeg slutte med at sige, at den tankegang, der ligger til grund for lovforslaget, er følgende: der åbnes adgang til for sparere inden for et beløb af indtil 2 000 kr. pr. person at vælge en spareform, hvorved de opnår en under almindelige forhold normal rente og samtidig sikrer sig, at det opsparede bevarer sin værdi. Det må antages at virke fremmende for opsparingen inden for visse kredse, som ellers i deres forbrug påvirkes af frygten for, at en eventuel opsparing forringes i værdi, hvad enten nu denne frygt viser sig berettiget eller uberettiget. Der bliver med andre ord lejlighed for de pågældende til at vælge, om de vil anbringe deres penge i almindelige